
Número 21.

CRÉURER ES VIURER.

Vide ergo ne lumen, quod in te est.
tenebræ sint.

S. LUCAS.

Blanca magnolia del Jordá, brotada
A la veu del Profeta *precursor*.
Quant ab raudal puríssim fou banyada
Del home-Deu la testa immaculada,
Com misteri elevat de son amor.

Sagrada fe, la emanació divina
Impera dolsament dins lo meu pit
Desde que ornada ab sacra capellina,
Del aygua de la gracia en la piscina
Sanctificat ne fou mon esperit.

A Deu lloant ab tos cantars melosos
Mos pares m' adormiren dins lo bres
Y ab tos cendals, los serafins gloriosos,
Pabellons aixecaren vaporosos
Perque la llum del mal no 'm despertés.
Tu me has mostrat visions encantadoras

Que alegraren ma infancia y juventut,
Tu has mitigat mas penas destructoras,
Y de ma vida en las postreras horas,
Tu 'm donarás la eterna beatitut.

Tu en la gran pedra triangular posada
Ahont son núcleo té la creació,
M' apar que dius á la rahó estraviada,
«Jo só de veritats arca sellada,
«La fortalesa de la vida só.»

¡Oh filla del empir! no en va escondeixen
Ta vista virginal los plechs d' eix vel,
Perque quant mes nostres sentits pateixen,
Mes lo poder del Criador coneixen,
Mes libre lo esperit, vola pel cel.

Sí, sí, jo crech, jo veix la misteriosa
Armonía del mon per Deu creat,
Jo entre-oviro una gloria lluminosa
Premi de la virtut que valerosa,
Amá, lluytá, patí y ha triumfat.

En creurer y en amar mon cor s' emplea,
Del cel comprench la misteriosa veu,
Com lo bon pescador de la Judea,
Per demunt de la mar de Galilea,
Jo assentaria sens duptar lo peu.

¿No he vist de admiració y afecte muda,
Al costat de un sepulcre descubert,
Marta als peus de Jesús regoneguda,
Victoriosa la fe, la mort vensuda
Y del somni postrer Llatse despert?

Esperits forts del mon, pobres cucalás
Que al Rey del univers no veyeu may,
Ni de las nits en las lluentas galas,
Ni quant baixant del uracá en las alas,
Y en sos carros de foch, solca lo espay.

Del Mongibel en la nevada altura
¿No l' admirau en lo plomall candent?
¿No os anima en lo sol sa essencia pura?
¿Qui si no es ell lo impuls del mar detura?

¿Qui al cego *acá* imposa moviment?

Creurer es viurer, lo duptar tortura
Que enerva poch á poch vostre esperit,
La fe divina al cor dona bravura
Y enalteix á la humana criatura,
Donantli per herencia lo infinit.

Per ella libre l' ànima joyosa,
Com la reyna del ayre pel cel blau,
A son plaer s' aixeca vagorosa,
Tiranía no hi ha prou poderosa
Per ferla esclava, ni turbar sa pau.

Confiaida en son Deu, may res la espanta,
Il-lesa surt dels potros y combats,
Dins los brasers dels forns de Babel canta,
Y ferma espera ab alegría santa
Com Daniel als tigres afamats.

Brilla la fe en lo bras de una donzella (1)
Y aterra de sa patria lo enemich,
Commou lo cor de Isbela de Castella,
Y ab lo espléndit import de sa baixella,
Duenyo fa de un nou mon al mon antich.

¿Per qué no creurer donchs? ¿per qué altanera
La turbada rahó, mira ab rencor
De Jesús la doctrina verdadera
Que dolsament al home regenera
Y fortaleix las fibras de son cor?

De egoista á la fe lo ilús moteja;
¡Egoista la fe! ¿qui tal pot dir?
Lo lema sant que en son escut campeja,
Es caritat y amor, per ell guerreja
Lo paladí cristiá... fins á morir.

Ell fou lo nort dels mártirs animosos,
Y dels estols piadosos dels creuats,
Y dels nobles apóstols generosos
Que en paissos incults obren, ansiosos,
Evangélicas fonts de veritats.

(1) Joana de Arch.

Y dels varons de pau que un jorn portaren
A realms infiels, rescats de amor,
Y quant tresors per los rescats faltaren
Sa llibertat per los esclaus donaren,
Acceptant dels suplicis los rigors.

Y d' eixa dona en ángel convertida
Que acudint als sospirs del dolor greu,
En tots los llochs de horror penetra ardida,
Pera guarir las penas de la vida,
Ab saba y flors del arbre de la creu.

De la de caritat forta amassona,
Que los camps de batalla ensangrentats
Va recorrent sens elm y sens ascona,
Y del martiri alcanza la corona,
Remediant los estragos dels combats.

¡Honor als héroes de la fe cristiana!
Ja may ningú com ells ha combatut
Lluytant en pro de la ventura humana,
¿Mes qui 'ls doná eixa forsa soberana
Que tants poders atlétichs ha vensut?

Ta lley, Deu-Redemptor, ta lley de gracia
Que fa abaixar de la superbia l' cap,
Enalteix la humiltat, confont l' audacia,
Y commou ab lo ardor de sa eficacia
Al qui dupta, ó no creu, ó trist no sap.

Oh tu de amor inestinguible pira
Que com cruixeix y font al gel lo sol,
Ab sols una guspira,
La terra fóndrer pots de pol á pol,

Permet, Senyor, que ab lo incenser que fuma
Perfums de fe te envie lo cor meu,
Mes purs que 'ls flochs d' escuma,
Que alsan los mars lloante ab ronca veu.

Jo vull, Senyor, guardar tas llums radiosas
Com mantingueren viu lo llum sagrat,
Aguardant amorosas,
Las set verges prudentes á son amat.

Ja may los duptes que la fe obscureixen

Cautivarán ma ditxa y ma rahó;
May los vels que cubreixen
Ton altar sacrosant, alsaré jo...

¡Jo! ¿qué só jo? só la bombolla vana
Qu' en térbol xaragall la pluja alsá,
Y naix y puja ufana
Y una débil ventada la desfá.

¿Y tu? ¿qui ets tu, Senyor? la fe ho publica,
Ets la eterna sapiencia y veritat
Que infalible judica

Als mons innumerables que ha creat.

Los sigles passen devant tu, com llista
Lo arrebatat caudal de altiu torrent,
Per la rambla arenisca
Precipitantse dins lo mar potent.

Jo só, Senyor mon Deu, lira trencada
En la armonía universal del mon,
Mes per la fe impulsada,
Mos cants postrers encara per tu son.

Jo vull donchs mentres dure ma existencia,
Himnes alsar de amor y caritat,
Adorant per la fe ta Omnipotencia,
Que regeix la increada eternitat.

M. JOSEPA MASSANÉS DE GONZALEZ.

